

kunde lade være med — som i Folketingssalens Vindusfordybninger — at stikke Hovederne sammen og holde Fingren paa Næsen under en diplomatisk Hvisken. Man saa' Udsendinge fra andre Dele af Landet, der havde bragt Kranse og Hilsner fra fjerntboende Venner; ja endog en stor norsk Digter, der for Tiden var paa Foredragstourné i Danmark — en Kæmpeskikkelse med et mægtigt Skuespillerhaar, et Ørneansigt med Briller paa og et hvidt Slips — havde til almindelig Glæde indfundet sig og vakte den største Opsigt med sin Person og sin højroastede Tale. Overalt, hvor han viste sig, samledes der en andægtig lyttende Tilhørerkreds omkring ham, og særlig fulgtes han paa en nærgaaende Maade af Niels og nogle andre unge Karle, der kappedes om at blive den udvalgte, paa hvis Skulder han lagde sin Haand, naar han talte.

„Ja, her er vakkert!“ kunde man langt borte fra høre ham sige paa sit brede, klingende Maal. „Her er Grøde hernede hos jer — det fornemmer jeg i Dag! Men I er den gamle Jordbund for Nordens Aandsliv, giv Agt paa det! Vi er unge Nybyggere oppe hos os. Og vi har saa meget Fjæld, ... aa, saa meget Fjæld!“

I en saa stor Forsamling med saa mange